שם סעיף ב:

ה מייי שם הני ה סמג שם טושיע אהיע סיי לב סעיף א וסיי נא: ו מייי שם הלי ב וסמג שם טושיע שם סיי נא

סמג שם טוש"ע ח"מ

סי' יג סעיף ב: י מיי' פ"ב מהל'

כ מיי׳ פכ"ד מהלי מלוה ולוה הלכה ג ועיין

י. פכ"ד מהלי

גירושין הלי ג סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סיי קכ סעיף ג:

מנוה ונוה הנכה ג ועיין במ״מ קמג עשין לד טוש״ע הה״ע סיי קי סעיף א: בח ל מייי פ״ב מהלי גירושין הלי ג סמג עשין כ טוש״ע אה״ע סיי קכ

שטין כ טוט ע מה ע פלי קכ סעיף ג: סמ מייר פכ"ד מהלי מלוה ולוה הלכה ד סמג עשין לד טוש"ע ח"מ

אה"ע סי קכ פעיף ג בהג"ה: ע ג (מיי) פתג שם טוש"ע ה"ת שם פ"ד:

מוסף רש"י

כותבין שטר למוכר. שדי מכורה לפלוני, ולא אמרינן שטר מוקדם הוא, כיון דקנו מניה

מהשתא. אי נמי כאביי דאמר

מהסתם, טי ננוי כוכי הוכין עדיו בחתומיו זכין לו (קדושין בו.) דאינו חוב אלא למוכר וכיון

בה) למיט מוכ מנוכו לו (לעיד שהוא רולה כותבין לו (לעיד קנא.) אע"ג דמיחזי כשיקרא, דאין כאן הפסד לשום אדם אלא

למוכר עלמו, שאם יאבד השטר

וימלאנו לוקח שכתב בשמו יטעון

חייש להכי אנן לא חיישינן בשבילו

(לעיל עד:).

רבינו גרשום

נותן השכר. מן הגט לסופר: אמר רב ובלבד שיהא מכיר

שם האיש בגט. שכן הוא שמו בודאי שאם אין מכירין יש לחוש שמא עצמו יכנה

שמא עצמו יכנה שמו יוסף בן שמעון בשם חבירו ויוליך לאשתו של אותו ששמו כן ויתן לה הגט

כדי שתגבה כתובתה מבעלה שותבה כוובות מבכלה שעשה עמה קנוניא. וכן הכי נמי שם האשה בשובר צריך שיהא מכיר שם האשה בשובר

שכך שמה בודאי דאם אין מכירה יש לחוש שמא תוליך

. זה השורר לרטלה של אשה

ששמה כך ויאמר גרשתיה

ועשתה עמו קנוניא: וליחוש.

. אפי׳ היכי דמכיר שם האיש

בגט ולא שם האשה יש לחוש

דלמא שמיה כשם חבריה ושם

שלו אין שמה כן כמו שכותב

בגט אלא על שם אשת חבירו

הוא כוחר ואח"ר ממטי האי

הוא כותב ואח"כ ממטי האי גט לאתתיה ומגרש לה על שם בעלה והיינו תקלה הואיל דאין סופר מכיר שם האשה בגט. והכי נמי שם האיש

בשובר איכא למיחש כי האי

בשובר איכא למיחש כי האי גוונא הואיל דאין מכיר שם בעלה ליחוש דלמא ממטיא האי שובר לגבר אחר דשם אתתיה כשמה דהא איתתא שהיא בשובר ואתו לידי תקלה

. דיימר לה כבר כתובתד פרועה

המוכר ואי הוא לא

מט

סעיף ג וטוש"ע

בא ה מיי שם הלי ה מתנ

:בהג״ה בל ז מיי שם הלכה א:

ל) [לקמן קעג.] צ"מ יב:,נ) ווליכא למיחש למחזי כשהרא

שהוא כומב מובמו עי ביית יב: דייה כותבין], ג) לעיל עו: קנא. [קדושין כו.], עו: הנא.

ד) כתובות קב: וקדושין ט:ן,

ב ובחשות שבחשונים שונהת ה) [צמשניות שניהם וכן נראה בפי הרשב"ם], ו) [?"ל בכתובות קב"], ו) רש"א האשה הזאת, ה) רש"ל וגי רש"א של יוסף בן שתעון שאומר על פלונית

כו׳ אשת שמעון שא״כ.

הגהות הב"ח

(A) גם' וממטי ליה לחימתיה דהיחך ומגרש לה ווימנין תיזיל כתבה אשה כל"ל ונ"ב גירסת רשב"ם: (ב) רשב"ם

ד"ה וניחוש וכו' דגעי מכירן

וכו' והיה שמו ראובן ועתה

הרגיל והחזיק שיקראו לו כאן יוסף לפי שרולה לגרש אשת

וכו' נמי פריך בפ"ק דב"מ וניחוש שמא: (ד) ד"ה וליחוש

דלמא וכרי וחימה לי וכרי שאיו

ל לנתח וכרי ותיתום כי יוטר שחין זה שם האיש ועוד. נ"ב [דאין לומר דהקושיא] דליחוש שמא יכתוב גע לאשה ששמו כשם יכתוב גע לאשה ששמו כשם

בעלה דח"כ למה נקט ומגרש

לה ומקשה שיבא לקלקל להתירה

שזה דוחק וחששה רחוקה ה״ל להקשות דליחוש שיבה להגבות כתובתה [דאכתי לה אסיק] אדעתיה להקשות דליחוש לבי

יוסף בן שמעון אלא ליחוש

שיכחוב הננו לאשה אחרת אנו"ת

להגבות וכתובתה דכיון שתבחן

לב"ד להגבות לה כתובתה המה

יראו שאין הגט כתוב על שם בעלה אבל לחשש קלקול שיבא

תבא להגבות כתובתה כך הבינו

בעפה מכני מושם קפקוני ש להתירה שפיר יש להקז דליחוש דתקרע את גיטה

קםו:

בותבין שמר ללוה. נהא נמי פריך (ג) התם וניחוש שמא כתב בו א מיי׳ פכ"ג מהל' מלוה ולוה הלכה ה ופכ"ד הלכה א סמג עשין לד טוש"ע ח"מ ס" לט סעיף יג: ללוות כו' ומוקי לה בשטרי אקנייתא ואביי אמר עדיו נחיתומיו זכין לו: **וליהוש** דלמא כתביה לאתתא דלאו דיליה בח ב מיי׳ שם פכ״ד הלכה ומגרש לה. פירש רשב"ם ומתכוין להתירה להנשא שלא כדין ותימה ב טוש"ע שם סעיף יו: נמ ג מיי׳ פכ״ד שם הלכה א סמג שם טוש״ע ח״מ סי רלח סעיף א: ם ד מיי׳ שם הלי ב טוש״ע

לי והא בפני עדים יתננו לה והם יקראו את הגט כדאמרינן בגיטין (דף יט:) דמיבעי לאקרויי גיטא ויראו העדים (י) שאין זה שם י) האיש ועוד בלאו הכי ליחוש דלמא כתביה לאיתתא דלאו דיליה כיון שאין מכירין האשה ויכתוב הגט לאיש אחר (ה) כשמו ויתן הגט לאיש אחר ששמו כשמו ויתן הגט לאשת האיש להוליא מבעלה כתובתה וכן נ"ל דמקשה ול"ג ומגרש לה: שם האיש בגם וה"ה לשם האשה. תיתה אמאי נקט שם האיש בגט ושם האשה בשובר וי"ל דלא חש לפרש כולהו אלא נקט שם אותו דמכתיב הכתב דעלייהו התני במתני' והוא שיהי' מכירן שהרי הזכירן ולהכי נקט להו רב ומתניתין גופה לכך דברו באלו לפי שכבר הולרכו להזכירם וה״ה ודאי שם האחר משום חששא אחרת:

וליחוש לשני יוסף כן שמעון הדרים בעיר אחת. ותימה אי בהוחזקו ואליבא דמאן אי לר"מ דאמר דעדי חתימה כרתי ליכא למיחש למידי שהגט לא יהיה גט מאחר שאיז מוכים מתוכו שהוא (ו) שלח כדאמר בכל הגט (גיטין דף כד:) כתב לגרש את הגדולה לא יגרש את הקטנה ודייק בגמרא הא גדולה מלי לגרש ומוקי לה משום הכי כר"א דאמר עדי מסירה כרתי ולא רבי מאיר ומאי קאמר נמי שמגרשין נשותיהן זה בפני זה אפילו הכי לא מגרש אם לא יכתבו דורות א ואי אליבא דר׳ אלעזר פריך לדידיה נמי לאו גיטא הוא שהרי לריכה להביא עדי מסירה שנתנו לה בעלה כיון שעדי חתימה אינם מוכיחין שבעלה נתנו ולריכה היא עדי מסירה להביאם לפנינו שבעלה מסר לה ותבחשם ולא תמצחב ולמחי ניחוש לה וחי בדלח הוחזקו איירי דהשתא כרתי שפיר עדי חתימה שאין יודעים בעיר אלא בעלה (ו) ומאי משני זאת אומרת שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת אין מגרשין נשותיהן אלא זה בפני זה מה תיקן הלא אין ידוע שיש שנים

בעיר ולעולם יגרשנה זה בשם בעלה שלא בפניו כיון שלא הוחזקו ג

ואור"י דבהוחזקו מיירי ואליבא דר"א דקי"ל כוומיה פריך ואף על גב דעדי מסירה כרתי ולריכה להביא עדי מסירה ליחוש מאחר שכותבין לו גט בלא אשתו אז לא יעשו הגירושין בפניהם דלמא כתב גיטא כו'

והעדים שידעו המסירה ויכירו אותו כי שמו יוסף בן שמעון כשם הכתוב (ח) בשטר וגם יכירו שם האשה המקבלת אותו בשם שכתוב בשטר ולא יתנו לב לדעת אם יש עוד יוסף ב״ש אחר לבד מאותו ואם נשותיהם שוות כמו כן ואולי זאת אשת חברו ד וכשתבא לב״ד תביא עדי מסירה שתאמר אלו העדים ראו דיוסף ב"ש בעלי נתן לי הגט והן אומרים הן ה כדפרישית ואח"כ לא יחקרום ב"ד ודאי לומר שמא טעיתם כך וכך כדפרישית ומשני הכי אמר רב שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת אין מגרשין נשומיהן אלא זה בפני זה ומאחר שנחקן כך לעולם חוקרין ב"ד ודאי אם שני יוסף היו שם ואם היו שם שנים אין חוששין שם כלל י וכמו שפירש רצי וליחוש לשני יוסף בן שמעון דאיירי שהוחוחו לריך לפרש כמו כן קושיא ראשונה דפריך וליחוש דלמא כתב כשהוחזקו דוקא דאי לא הוחזקו לא הוה מיבעי ליה לרב למימר וה״ה לשם (ט) האיש ואע״ג דאביי חייש לשני יצחק בפ׳ האשה (יבנות קטו: ושם) אע"ג דלא הוחזקו רבא לא חייש התם ורבה נמי לא חייש היכא דלא הוחזקו כדמוכח בפ״ק דב״מ (דף יח: ושם ד״ה נפק) (ובכל הגט) ולמאי דפרישית דמוכח בכל הגט (גיטין כד: ושם ד"ה בעדי) דלר"ת אין יכולין שני יוסף בן שמעון לגרש נשותיהן עד שיכתבו דורות כיון דעדי חתימה כרתי אין גט אלא אם כן מוכיחין עדים הכתובין בו שבעלה נתנו לה קשה עלה דמדאוקמי פרק המגרש (שם דף פו: ושם) מתני' דשני גיטין ושמוסיהן שוין כר"מ דוקא ודחי אפי׳ סימא ר' אלעור ומיהו כר' מאיר משמע דאמיא לה שפיר והיכי ניחא ליה לר' מאיר הא מוכח

בפני הגם דפר יחוף כן שנשון יכופן פגוש יכופין פגוש יכופין העדים החתומים מוכיחין שמיד בעלה בא הגט אם הוא בידה ומה שקורא אותם שוין לגמרי שהרי שלשום בדורות או סימן דעכשיו העדים החתומים מוכיחין שמיד בעלה בא הגט אם הוא בידה ומה שקורא שוין לפי שבמקון. ז מימה מה בכך הלא לריך שיכיר שם שוין לפי שבמקון. ז מימה מה בכך הלא לריך שיכיר שם שוין לפי שבמקון. ז מימה מה בכך הלא לריך שיכיר שם האשה בגט ואשתו לא יכירו בשמה ולא שייך למימר שיחויק ויש לומר שגם אשתו באה עמו הא למי מכירון את אשתו שה יוםף בן שמעון: פלוני ופלוני שאמרון שהיא אשתו של זה אבל לא שמעו איך הוא שמו שיאמרו שפלונית היא אשת ראובן שאם כן יודעים שאין שמו יוסף בן שמעון: נשותיהן שוה ואיכא למיחש דלמא כתב גיטא כו': אלא זה בפני זה. דהשתא ליכא למיחש: ואכתי אע"ג דמכיר שם האיש ושם האשה איכא למיחש דלמא אזיל חד ראובן בן יעקב למתא אחריתי ומחזיק לשמיה ויסב את שמו יוסף בן שמעון כשם חבריה וכתב גיטא וממטי

כוסבין שטר ללוה. להיות מזומן בידו לתת למלוה כשילוה לו מעות אע"פ שאין מלוה עמו: והלוה נוסן שכר. בגמרא [קסח.] פריך פשיטא דהלוה נותן שכר שהרי כל הנחה שלו: חין כותבין שטרי חירוסין. מפרש ו) באלו מגלחין (מו"ק דף יח) שטרי פסיקתא כדרב גידל כמה אתה

> מאכותבין שמר ללוה מאע"פ שאין מלוה עמו 🕫 ואין כותבין למלוה עד שיהא לוה עמו יוהלוה נותן שכר בינותבין שמר למוכר אע"פ שאיז לוקח עמו ואין כותבין ללוקח עד שיהא מוכר עמו דוהלוקה נותן שכר ההאין כותבין שמרי אירוסין ונשואין אלא מדעת שניהם יוהחתן נותן שכר יאין כותבין שמר ארימות וקבלנות אלא מדעת שניהם הוהמקבל נותן שכר מאין כותבין שמרי בירורין וכל מעשה ב"ד אלא מדעת שניהם ושניהם נותנין שכר רשב"ג אומר ®לשניהם כותבין שנים לזה לעצמו ולזה לעצמו: גמי מאי ובלבד שיהא מכירן אמר רב יהודה אמר רב ובלבד שיהא מכיר שם האיש בגם ושם האשה בשובר יתיב רב ספרא ורב אחא בר הונא ורב הונא בר חיננא ויתיב אביי גבייהו ויתבי וקמיבעיא להו שם האיש בגם אין שם האשה לא שם האשה בשובר אין שם האיש לא וליחוש דלמא כתב גימא ואזיל ומממי ליה לאיתתיה דהיאך 🐠 וזמנין אזלא כתבה אשה שובר ויהבה לגברא דלאו דילה אמר להו אביי הכי אמר רב שם האיש בגם והוא הדין לְשם האשה יַשם האשה בשובר והוא הדין לשם האיש וליחוש לשני יוסף בז שמעון הדרים בעיר אחת דלמא כתיב גימא ואזיל וממטי ליה לאיתתיה דהיאך אמר להו רב אחא בר הונא הכי אמר רב לשני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת אין מגרשין נשותיהן אלא זה בפני זה וליחוש דלמא אזיל למתא אחריתא ומחזיק ליה לשמיה ביוסף בן שמעון וכתיב גימא ומממי ליה לאיתתיה דהיאך אמר להו רב הונא בר חיננא הכי אמר רב "כל שהוחזק שמו בעיר שלשים יום אין חוששין לו לא איתחזק מאי אמר אביי ידקרו ליה ועני רב זביד אמר רמאה ברמאותיה זהיר ההוא תברא דהוה חתים עלה רב ירמיה בר אבא אתיא לקמיה ההיא איתתא אמרה ליה לאו אנא הוא' אמר אנא נמי אמרי להו לאו איהי היא ואמרו לי מיקש הוא דקשא לה

ובגר לה קלא אמר אביי אע"ג דאמור רבנן אמרי להו. לסהדי החתומים עמי כיון על השובר שאינך אותה האשה

שחתמנו על שוברה והדין עמה והם השיבו לי שטעיתי במה שנשתנה והוחלף קולה והדין עמהם וכבר התקבלת כתובתך: מיקש קשיא. הזקינה וכבר נשתנה ונעשה קולה עבה:

נותן לבנך כך וכך כו': אלא מדעת שניהם. אבי חתן ואבי כלה: ונשואין. כתובה: שטרי חריסות. מקבל שדה למחלה לשליש ולרביע: 'וקבלנות. חכירות כך וכך כורין לשנה: שטרי בירורין. בגמ' [קסח.] מפרש: כל מעשה בים דין. כגון אדרכתא דמודעינן ללוה ואזיל ופרע בטרם שיכתב: ושניהם נותנין שכר. בשטרי בירורין. ובגמ' [שם] מפרש פלוגתייהו: שניהם. העדים כותבין שני שטרות לזה אחד ולוה אחד: בבו׳ שיהא מכיר שם האיש בגע. הסופר והעדים לריכין שיכירו שזהו שמו דאיכא למיחש אין גט זה אלא לאיש אחר ויבא לרמות ולהגבות כתובה לשום אשה כדתנן (כתובות דף פט.) הוליאה גט ואין עמה כתובתה גובה כתובה: ושם האשה בשובר. שלא תרמה ליתנו לחיש שגרש חשתו ותפסיד כתובתה על ידה: ומגרש לה. ומתכוין להתירה לינשא שלא כדין: אלא זה בפני זה. דליכה למיחש תו מידי: וניחוש דלמא. נפיק לו לעיר אחרת כו'. לתנא דמתני' דבעי (כ) מכירין למה כותבין שום גט לשום אדם אף על פי שאנו מכירין שמו והלא שמא יוסף בן שמעון זה מעיר אחרת בא לכאן והיה שמו ראובן בן יעקב ועתה הרגיל והחזיק שיקראו לו כאן ראובן לפי שרוצה לגרש אשת ראובן בן יעקב שבמקום פלוני: אין חוששין לו. דכל כך לא היה מחליף שמו זמן מרובה פן יוודע הדבר: ברמאותיה. ידע ויזהר לענות הלכך אין תקנה עד דליתחוק: ההוא מברא דהוה 626. חתים עלה רב ירמיה בר לאחר זמן אתאי ההיא איתתא להמיה לתבוע כתובה ואמרה לו לאו אנא הואי אותה אשה שאתה אומר

התוספות מפרשב"ם וגירסתו יאומפות תפועב שי וגיינטתו ועל זה הקשו הלא כיון שהעדים לריכין שיקראו את הגט המה יראו שאין זה שם בעלה [ומשום

מפרשיםן התוק' משום שמא יבא להגבות כתובתה והיינו שיכתוב גט לאשה ששמו כשם בעלה ול"ג ומגרש לה בעלה ול"ג ומגרש לה: בעלה ול"ג ומגרש לה: (ה) בא"ד ויכתוב הגע לחים אחר ששמו כשמו ויתן הגע לחשת האיש להוליא כל"ל ותי ויתו הגט לאיש אחר ששמו כשמו ישוש מחר ששמו כשמו מחק: (1) ד"ה וליחוש לשני וכו' מחוכו שהוא יייי לנמתן. לו) דדר מוש כשל דכר מתוכו שהוא שלו כדאמר בכל הגט: (1) בא"ד שאין יודעים בעיר אלא בעלה א"ב מאי שחתמת על שוברה ושמה אשה

כתובתי עדיין: אמר לה אף אנא

אחרת ששמה כשמי ושם בעלה כשם בעלי אבל אני לא התקבלתי

משני: (ק) בא"ד כשם הכתוב בגט וגם יכירו האשה המהבלת אותו בשם שכתוב בגט לא יתנו נט) בא"ר לשם הא ואע"ג דאכיי חייש:

מוסף תוספות א. [ד]לר"מ בעינן שיהא מוכח מתוך החתימה שנכתב לשם זה האיש ואשה זו, ולא מהני עדי מסירה. גיטין כד: מוד"ה נעדי. ב. דעדי מסירה ״ה נעדי, ב. דעדי מסירה י שפיר אם זו היא אשתו לאו, שס. ג. [ועוד] אי בלא הוחזקו הא מסקינן לקמן (שם בגיטין) דלא חיישינן. שס. (שבצלין) דאי שלן. סטירה מדקדקים לראות אם זו אשתו כיון שמכירים שמו ושמה וכתוב בגט שמו ושמה. שס. ה. [ד]מעידים עדי מסירה ב"ד שראו שרעלה וחז היא היתה אשתו. שס. 1. שלא היה סובל זה שיתנו הגט לאשתו. שיטה מקובלת בשם תום׳ הכח"ם. ולא רצה לתרץ דאיז מגרשין אלא א״כ מכירי מסירה. גיטין כד: תוד"ה בעדי. פי׳ כגוז יעקב ולאה אשתו

עומדים ביהודה דיסוף בן

"כיון שמעון ולאה אשתו בגליל
ומחזיק ליה לשמיה ביוסף בן שמעון ויאמר כתבו גט לאשתי לאה והדר אזיל ליה ליהודה וממטי ליה ללאה אשת יוסף בן
שמעון ואע"ג דבגט נכתב בו שם גליל מ"מ תטעון לאה שביהודה לבעלה יוסף בן שמעון הלכנו אני ואתה בגליל וגרשתני
שם בגט זה, שהרי א"צ לכתוב אלא מקום שהסופר והבעל והאשה שם, אבל מקום לידה לא מצינו בתלמוד. שיטה מקוגלת נשס

יה של המוא היו האובן בן יפקב לנות אחרית המוחיק ששיחרים או מבינה שמור. שישין, שכינה שמור המחלפות המחלפ

בכל הגט דלר׳ מחיר אין שני יוסף בן שמעון יכולין לגרש נשוחיהן אלא אם כן יכחבו דורוח ויש לומר דכי מוקי לה כר׳ מחיר סבר שאינם